

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 419/05
05.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латинковића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа и саветника Врховног суда Марије Вуковић-Станковић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби браниоца оптуженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици К бр. 118/03 од 19.10.2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП-а донео је дана 05.5.2005. године,

П Р Е С У Д У

I Делимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Окружног суда у Сремској Митровици К бр. 118/03 од 19.10.2004. године у погледу одлуке о казни тако што Врховни суд оптуженог Косановић Драгана за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим наведеном пресудом, осуђује на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

II У преосталом делу жалба браниоца одбија се као неоснована а првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици К бр. 118/03 од 19.10.2004. године оглашен је кривим оптужени АА због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и осуђен је на казну затвора у трајању од две године и шест месеци. Наведеном пресудом такође је одлучено да се оптуженом Косановић Драгану изриче мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од шест месеци рачунајући од дана правноснажности одлуке;

- оштећени ББ и ВВ упућене су да свој имовинско-правни захтев остварују у парничном поступку;

- Оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 39.000,00 динара, на име паушала износ од 5.000,00 динара, оштећеној ББ на име заступања од стране пуномоћника адвоката износ од 31.200,00 динара, оштећеној ВВ на име заступања од стране пуномоћника адвоката износ од 15.600,00 динара као и да плати трошкове на име накнаде за приступ вештака ГГ на главни претрес дана 19.10.2004. године с тим што ће тачан износ ових трошкова накнадно бити одређен од стране суда.

Истом пресудом на основу члана 354. став 1. тачка 1. ЗКП-а, одбијена је оптужба према оптуженоме да је

извршио кривично дело непружања помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат БВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни и заштитној мери па је предложио да Врховни суд првостепену пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или преиначи тако што ће окривљеног осудити на знатно блажу казну. Предложио је да он и окривљени буду обавештени о седници другостепеног већа.

Републички јавни тужилац у Београду, својим дописом Ктж бр. 551/05 од 11.4.2005. године ставио је предлог да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА а првостепену пресуду потврди.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у смислу члана 374 и 375. ЗКП-а, у присуству браниоца оптуженог који се сагласио да се седница одржи иако нема доказа да је оптужени уредно обавештен а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета, првостепену пресуду, изјављену жалбу, писмени предлог Републичког јавног тужиоца и објашњења браниоца дата на седници већа, па је нашао:

Жалба је делимично основана.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, ни повреде кривичног закона, на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због битних повреде одредаба кривичног поступка, јер по оцени овога суда не стоје наводи жалбе да је изрека пресуде нејасна, неразумљива и да је противречна разлозима. Напротив, побијана пресуда је потпуно јасна и не садржи никакве противречности.

Побијање првостепене пресуде по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у жалби браниоца оптуженог своди се на констатације жалбе да алкохолисаност оптуженог није имала утицај на наступање настале последице, како је то суд утврдио као и да је основни узрок саобраћајне незгоде то што оба бицикла нису имала никакву светлосну сигнализацију, па чак ни катадиоптере.

Када је у питању утицај алкохолисаности оптуженог на његову способност за безбедну вожњу критичном приликом, суд је свој закључак о томе да је та чињеница била од битног значаја да дође до саобраћајне незгоде, базирао на налазу и мишљењу вештака доктора ДД, неуропсихијатра. Овај вештак, који је по својим стручним способностима веома компетентан за изјашњавање у наведеном смислу, је у претходном поступку и на претресу био изричит да је алкохолисаност у степену утврђеном код оптуженог деловала у смислу смањења његове способности за безбедну вожњу. Суд није имао никакав разлог да став вештака не прихвати, а посебно што су обе странке на претресу, након саслушања вештака ДД, изјавиле да немају примедби на његов налаз.

Првостепени суд је имао у виду да су оштећени учествовали у саобраћају критичном приликом у ноћним условима без катадиоптера и црвеног светла и наведеним пропустима које су оштећени том приликом учинили дао је довољан значај кроз оцену њиховог доприноса настајању предметне саобраћајне незгоде.

Ради предњег, наводи жалбе којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања оцењују се као неосноване.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио и кривични закон јер се и по оцени овога суда у радњама оптуженог стичу сва битна обележја кривичног дела тешко дело против

безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 1. у вези члана 195. став 1. КЗ РС.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о казни овај суд налази да се у жалби браниоца основано наводи да је првостепени суд, с обзиром на значај утврђених олакшавајућих околности, оптуженом изрекао казну у дужем временском трајању од потребног да би се њоме постигла сврха кажњавања, те је због тога, у овом делу, побијана пресуда преиначена као у изреци.

Врховни суд оцењује да је казна затвора у трајању од две године довољна мера за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ-а у оквиру опште сврхе кривичних санкција предвиђене чланом 5. истог закона.

Навод жалбе да није било законског основа да се у односу на оптуженог изрекне заштитна мера оцењује се од стране Врховног суда као потпуно нејасан и неразумљив јер оптуженом првостепеном пресудом оваква мера није ни изречена нити се иста изриче у кривичном поступку.

Ради предњег а у складу са одредбама члана 391. и 388. КЗП-а, одлучено је као у изреци.

Записничар, Председник већа - судија,

Марија Вуковић-Станковић, с.р. Никола Латиновић, с.р.

За тачност отправка

вс